

Arrest

nr. 317 301 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
 Amerikalei 95
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 7 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van 10 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 april 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De Raad weigerde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen bij arrest nr. 225 449 van 30 augustus 2019.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 21 oktober 2019 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoekster diende op 11 maart 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 2 maart 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing om het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekster als onontvankelijk af te wijzen.

1.7. Verzoekster diende op 22 augustus 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal nam op 30 november 2022 de beslissing om het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekster als onontvankelijk af te wijzen.

1.9. Verzoekster diende, via een op 31 juli 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toe-passing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag heeft ook betrekking op verzoeksters kinderen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 3 januari 2024 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2023 werd ingediend door :

[S.S.] [...]

[S.Y.] [...]

[S.Y.B.] [...]

nationaliteit: Turkije

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 20.04.2016 haar eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Deze VIB werd [...] op 30.10.2019 afgesloten met de weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 10.03.2020 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 02.03.2021. Op 22.08.2022 diende betrokkene een derde VIB in, deze werd afgesloten met een niet-ontvankelijke beslissing door het CGVS. Voor wat betreft het feit dat de eerste VIB meer dan drie jaar – met name iets meer dan drie jaar en zes maanden – heeft geduurd, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de bevoegde instanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De duur van de tweede en derde VIB – namelijk net iets minder dan één jaar en net iets meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een VIB, dit aan betrokkene geen recht op verblijf geeft.

Wat betreft de elementen die in deze 9bis aanvraag betreffende betrokkene haar partner, [K.Y.] [...] verwijzen we naar zijn 9bis aanvraag ingediend op 10.09.2019 en aangevuld op 07.02.2023, 13.06.2023, 28.07.2023 en 03.08.2023 en naar de beslissing hieromtrent genomen op dezelfde dag als onderhevige aanvraag met name 04.01.2024. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt bijgevolg voor het hele gezin.

Wat betreft het feit de beweringen dat betrokkene haar kinderen nooit zijn aangemeld bij de Turkse ambassade waardoor zij niet in het bezit zijn van de Turkse nationaliteit en geen paspoort hebben, dat ze door geen enkele staat erkend zijn en staatloos zijn, dat ze na haar regularisatie de nationaliteit kunnen aanvragen bij de Turkse ambassade in België, dat de kinderen als staatlozen riskeren geen aanspraak te kunnen maken op fundamentele mensenrechten en dat zolang betrokkene geen verblijfsrecht heeft, zij niet kan zorgen voor de nodige inschrijvingsformaliteiten bij het Turkse consulaat. Deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het blijft bij blote beweringen, het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van een bewijs voor te leggen die haar bewering kan staven. Bovendien is het aan betrokkene om de nodige stappen te ondernemen om ervoor te zorgen dat haar kinderen de Turkse nationaliteit verkrijgen. Er dient op gewezen te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het is de verantwoordelijkheid van betrokkene haar kinderen te registreren bij de noodzakelijke autoriteiten en hiertoe de nodige stappen te ondernemen. Daarnaast legt betrokkene geen enkel document voor waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk de nodige stappen heeft ondernomen of dat dit in haar situatie onmogelijk was.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van de minderjarige kinderen, ze verwijst hierbij dat de kinderen hier geboren zijn en schoollopen en beweert dat een terugkeer een onderbreking zou betekenen van hun huidige stabiele situatie en opbouw van hun schoolse kennis. Voor wat betreft het feit dat haar twee kinderen geboren zijn in België. Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar het feit dat haar minderjarige kinderen in België naar school gaan en ze legt hiervoor attesten van schoolbezoek en bewijs van betalingen voor. Dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat haar kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze aldaar niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Turkije zijn geboren, hebben ze wel via betrokkene (en hun vader) een band met Turkije. Betrokkene (en haar partner) hebben immers de Turkse nationaliteit en zijn in Turkije geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkene haar kinderen op de hoogte zijn van de taal en cultuur van het land van herkomst, zeker gelet op het feit dat betrokkene nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en zij dus moet beseffen dat haar verblijf en dat van de kinderen in België slechts voorlopig was.

Verder beweert betrokkene dat het in het hoger belang van haar kinderen is dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Dit element kan eveneens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene verduidelijkt of toont niet concreet aan dat het belang van de kinderen geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat ze de administratieve situatie van betrokkene (en van hun vader waarvoor ook een negatieve beslissing is genomen) volgen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt (er werd op ook voor meneer [K.Y.], betrokkene haar echtgenoot, een negatieve beslissing genomen op 04.01.2024) zodat er van een verbreking van de familiale banden (kerngezin) geen sprake is. Verder toont betrokkene ook niet aan dat haar andere familiale (buiten het kerngezin) en sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat wil zeggen dat betrokkene niet definitief gescheiden zal worden van haar familiale en sociale relaties, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het

gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder beweert betrokkene dat een terugkeer naar het land van herkomst waar haar echtgenoot riskeert aangehouden te worden en voor langere tijd een vrijheidsstraf zou kunnen ondergaan, een totale ontwrichting van het gezin zou betekenen en de ontwikkeling van de kinderen zou aantasten, hierbij verwijst ze nog naar de politieke toestand in Turkije. Betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren. Met betrekking tot de politieke toestand in Turkije wordt de algemene bewering niet toegepast op de eigen situatie. Betrokkene dient nogmaals haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in cas[u] het enkel bij een bewering blijft. De loutere vermelding van deze elementen volstaat niet om aanvaard te kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst in haar aanvraag naar de uitspraken/instructies van voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken. Echter, allereerst merken we op dat de heer Francken niet meer bevoegd is voor de materie Asiel en Migratie, waardoor betrokkene zich dan ook niet nuttig meer kan beroepen op zijn uitspraken/instructies. Bovendien kan betrokkene in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken enige rechtmatige verwachting ontlelen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in haar specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat be[t]rokkene actief deel neemt aan het maatschappelijke leven, dat betrokkene officiële cursussen zal volgen en op zoek zal gaan naar werk, dat betrokkene reeds sinds 2015 in België verblijft) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.11. Op 10 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 11 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"En exécution de l'article 52/3, § 1 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est enjoint à Madame, qui déclare se nommer ;

nom : [S.]

prénom : [S] + [Y.] et [Y.B.] [...]

[...]

nationalité : Turquie

de quitter le territoire, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

MOTIF DE LA DECISION :

Une décision d'irrecevabilité sur la base de l'article 57/6, §3, alinéa 1er, 5^a a été rendue par le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides en date du 30/11/2022.

L'intéressé(e) se trouve dans le cas prévu à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers : l'intéressé demeure dans le

Royaume sans être porteur des documents requis à l'article 2, en effet, l'intéressé(e) n'est pas en possession d'un passeport valable avec visa valable.

En application de l'article 74/13, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné :

L'intérêt supérieur de l'enfant

Lors de son inscription à l'OE pour sa 1ère Demande de Protection Internationale, l'intéressée déclare être enceinte de huit mois. Lors de son audition à l'OE, elle déclare ne pas avoir d'enfant. Elle a donné naissance à son premier enfant en Belgique en 2016. Lors de son audition à l'OE pour sa 2ème DPI, l'intéressée déclare avoir donné naissance à son second enfant en 2018. Lors de son audition à l'OE pour sa 3ème DPI, elle ne donne pas de nouveaux éléments. L'intérêt supérieur des enfants est de rester avec leurs parents et de donner suite à l'ordre de quitter le territoire. Ils se retrouveront sur l'OQT de la mère. Vu que les enfants de l'intéressée ont plus de trois ans, nous pouvons estimer qu'ils vont à l'école en Belgique. Toutefois, nous soulignons que le droit à l'enseignement ne signifie pas une certaine garantie d'un niveau d'enseignement de qualité, ou d'un emploi. Le droit à l'enseignement n'est pas absolu et n'implique pas non plus un droit au séjour si l'enseignement dans le pays d'origine est de moins bonne qualité qu'en Belgique, même s'il appert que l'enfant n'aura accès à aucun enseignement dans le pays d'origine. Dans le cadre de la prise d'une mesure d'éloignement, il peut être considéré comme étant la responsabilité de l'étranger de fournir des preuves et de démontrer que l'enfant n'aurait pas d'accès à l'enseignement au même titre que les autres enfants de son pays d'origine, s'il était éloigné. Si aucun élément n'est évoqué, il peut simplement être considéré que l'absence d'accès à l'enseignement n'est pas évoqué. Enfin, un enseignement de moins bonne qualité ou ne débouchant pas sur un emploi ne peuvent être retenus. Le droit à l'enseignement n'implique pas non plus l'obligation de suivre le choix de l'étranger de poursuivre son enseignement au sein d'un Etat déterminé. Il peut également être fait mention du fait qu'une demande de prolongation du délai pour quitter le territoire peut être sollicitée jusqu'aux vacances scolaires ou jusqu'à la fin de l'année scolaire, dans le but de terminer l'année scolaire.

La vie familiale

Lors de son audition à l'OE pour sa 1ère DPI, l'intéressée déclare être mariée religieusement depuis 2015 à un ressortissant turc, être venue seule et avoir une sœur ainsi que trois cousins paternels qui se trouvent légalement en Belgique et une sœur qui se trouve légalement en France. Lors de son audition au CGRA, elle déclare avoir deux sœurs en France et six cousins de son père ainsi qu'un quatrième cousin paternel en Belgique. Toutes ces personnes ne font pas partie du noyau familial restreint de l'intéressée. En effet, une vie familiale entre eux n'est présumée qu'en cas de l'existence d'éléments supplémentaires autres que les liens affectifs normaux. Lors de son audition à l'OE pour sa 3ème DPI, elle déclare qu'il n'y a aucun changement dans sa situation familiale.

L'intéressée se trouve donc en Belgique avec son époux et ses enfants. Chaque membre de la famille fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire. Par conséquent, le noyau familial restreint est conservé lors d'un retour au pays d'origine ou au pays de résidence habituelle.

L'Etat de santé

Lors de son inscription à l'OE pour sa 1ère DPI, l'intéressée déclare être enceinte de huit mois. Lors de son audition à l'OE, elle ne fait aucune déclaration concernant sa santé. Lors de son audition à l'OE pour sa 2ème DPI, l'intéressée déclare être en bonne santé. Lors de son entretien à l'OE dans le cadre du trajet ICAM, elle déclare que sa fille a une bronchite, que son école leur a recommandé de l'emmener chez un orthophoniste et que cette dernière a des problèmes aux amygdales, que cela est un problème récurrent et qu'elle est suivie par un pneumologue. Lors de son audition à l'OE pour sa 3ème DPI, l'intéressée déclare être en bonne santé. Elle n'a pas fourni de certificats médicaux et le dossier ne contient aucune demande 9ter. Par conséquent, l'OE n'est pas en possession d'informations médicales indiquant que l'intéressée est actuellement dans l'incapacité de voyager.

L'intéressée a introduit une demande 9bis le 31/07/2023. Dans le cadre de cette demande, l'intéressée a eu la possibilité de fournir des éléments d'intégration éventuels. Cependant, soulignons que ces éléments d'intégration éventuels ont été introduits dans le cadre de la demande 9bis, qui a été clôturée négativement le 03/01/2024. De plus, la demande de protection internationale de l'intéressée a été clôturée de manière négative et en application de l'article 52/3 de la Loi du 15/12/1980, le Ministre ou son délégué donne à l'étranger en séjour illégal dans le Royaume un ordre de quitter le territoire.

Article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

En exécution de l'article 74/14, § 3, alinéa 1er, 6°, il peut être dérogé au délai prévu à l'article 74/14, § 1, si la demande de protection internationale du ressortissant d'un pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 5°. En effet, vu que l'intéressé(e) a déjà introduit des demandes d'asile le 20/04/2016 et le 11/03/2020 et que la décision d'irrecevabilité du CGRA indique qu'il n'y a pas de nouveaux éléments, le délai de l'ordre de quitter le territoire actuel est fixé à 6 (six) jours.

En exécution de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, il est enjoint à l'intéressé(e) de quitter le territoire dans les 6 (six) jours.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Étrangers, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheids-beginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

"[...]

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekster en de minderjarige kinderen onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoekers kunnen hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt daarbij het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]"

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient

bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Verzoekster kwam in 2015 naar België en is nooit meer teruggekeerd naar Turkije. Haar echtgenoot verblijft hier reeds sinds 2011! Het gezin heeft twee minderjarige kinderen en verblijft hier dus tezamen al ongeveer 10 jaar.

Er is sprake van een onafgebroken verblijf van 9 jaar in hoofde van verzoekster en van 13 jaar in hoofde van haar echtgenoot. De beide kinderen werden hier geboren.

Zowel verzoekster als haar echtgenoot hebben hier asielprocedures doorlopen, waardoor zij zich ten volle – en dit op reguliere wijze – hebben kunnen integreren in België.

Zij hebben hier een vast adres, gewerkt, een sociale verankering, zij spreken de landsta(a)l(en) en hebben hier schoolgaande kinderen!

(stukken 4-5)

Verwerende partij gaat er te gemakkelijk, en op hypothetische wijze, dat de 2 minderjarige kinderen wel op de hoogte zullen zijn van de taal en cultuur van het land van herkomst en dat een verderzetting van hun school in Turkije dus niet nefast voor hen is.

Het betreffen evenwel kinderen van thans 8 en 6 jaar oud, die hier zijn geboren en NOG NOOIT in Turkije zijn geweest en ALTIJD hier school hebben gelopen. Ze hebben zelfs geen Turkse nationaliteit. Het is compleet hypothetisch om te stellen dat de kinderen nog wel een band met Turkije zullen hebben, terwijl de feitelijkeheden aantonen dat zij zelfs nog nooit in dit land zijn geweest!

Verzoekster en haar gezin onderhouden hier een duurzaam gezins-, familie- en privé leven en kunnen dus ook niet tijdelijk terugkeren om de 9bis-aanvraag vanuit Turkije in te dienen (en tijdelijk is hier relatief, gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Hen nu dus de regularisatie van hun verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat in tegen het [...] redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange (!) gedekte dan wel gedoogde verblijf, mochten verzoekers erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster hier een asielprocedure heeft doorlopen van langer dan 3 jaar; dit in combinatie met het gegeven dat zij hier 2 schoolgaande kinderen heeft.

Verzoekster verwijst in dit opzicht naar de eigen instructie van verwerende partij dd. 19.07.2009, waarin zelf wordt gesteld dat de 9bis-aanvraag van dergelijke verzoekers dient te worden goedgekeurd, omdat er sprake is van een prangende humanitaire situatie, zoals hieronder verder zal blijken.

Zelfs al haalt verwerende partij aan dat dhr. Theo FRANCKEN thans niet meer bevoegd is voor onderhavige materie, dan nog gaat de bestreden beslissing in tegen het redelijkheid- en het vertrouwensbeginsel, door het verblijf van verzoekers niet te regulariseren NA jarenlang verblijf alhier waarbij er sprake is van een duurzaam gezinsleven met schoolgaande kinderen en waarbij er sprake is van onredelijk lange asielprocedures, waarin verzoekers de verwachting en de hoop mochten creëren dat zij hier hun gezinsleven op reguliere wijze konden uitbouwen.

7.

Zoals gezegd hebben verzoekers – gedurende het lange gedoogde/gewettigde verblijf alhier – hun hele leven hier opgebouwd. Dit hebben zij grotendeels op reguliere wijze kunnen doen, gelet op de lange asielprocedures die zij hier hebben doorlopen.

*Hiertoe werden verschillende elementen aangehaald en stukken bijgebracht (dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij):
(stukken 4-5)*

- Al jaar en dag een vast adres, waarop het gezin zijn duurzaam gezinsleven onderhoudt;
- Het beheersen van het Nederlands en het Frans;
- Deelname aan het maatschappelijk leven: in het geval van verzoekster gaat het bv. om deelname aan de schoolactiviteiten van haar kinderen; voor haar echtgenoot gaat het om werk (hij legde hiervan bewijzen voor uit het verleden, en er werd tevens een werkbeploofte voorgelegd waaruit blijkt dat hij voltijds zou kunnen werken van zodra het verblijf is geregulariseerd);
- Bewijzen van een effectief leven en gezinsleven alhier: allerhande (ziekenhuis)facturen, raadpleging Kind & Gezin, schoolrapporten, arbeidsovereenkomsten, vakantiegeld, attest gezinssamenstelling, enzovoort...

Verzoekers hebben hier dus hun familie- en privéleven uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij gaat hier veel te licht over, hetgeen getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoekers typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658), hetgeen in casu allesbehalve gebeurde! Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekers zijn bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor zij hun aanvraag niet vanuit Turkije kunnen indienen, en dat zij vervolgens dienen te worden geregulariseerd.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blij[k]t, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoekers. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is.

8.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoekers dient te worden geregulariseerd.

Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van de door verzoekers aangehaalde elementen, om dan te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verzoekers kunnen met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) hun langdurig (en deels door een oranje kaart gedekt) verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, en in het bijzonder hun duurzaam gezinsleven alhier met schoolgaande kinderen 2) hun concrete omstandigheden in het licht van hun duurzame integratie en familielevens alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging

quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekers, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekers zijn dus van mening dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hun regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Het gezin verblijft al ongeveer 10 jaar op duurzame en onafgebroken wijze in België (eerste verzoekster sinds 2015; haar echtgenoot sinds 2011; en de 2 kinderen werden alhier geboren in 2016 en 2018). Er is sprake van een langdurig verblijf, een duurzame integratie en een duurzaam gezinsleven. Zij kunnen onmogelijk terugkeren naar Turkije, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond.

Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13quinqües, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op totaal gebrekkige wijze wordt gemotiveerd, zoals hieronder zal blijken.

[...]

1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers geen verblijfsrecht hebben bekomen en uiteindelijk het land zullen moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun privé en gezinsleven alhier in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en gezinsleven leven van verzoekers: de stukken werden hiervan bijgebracht (zie supra); in het bijzonder is er sprake van 2 minderjarige kinderen, die hier werden geboren en België nog nooit hebben verlaten en die hier op regelmatige wijze school lopen.

Daarnaast heeft eerste verzoekster hier ook een privéleven. Al haar familiale en sociale belangen situeren zich hier, gelet op haar jarenlange onafgebroken verblijf hier. Zij neemt deel aan het maatschappelijke leven (zie supra).

2.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest 'Jeunesse tegen Nederland' van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat: nihil in hoofde van de kinderen;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. De ouders doorliepen hier extreem lange asielprocedures onder dekking van een oranje kaart waarbij zij de verwachting en de hoop mochten hebben dat zij hun gezinsleven hier op reguliere wijze mochten uitbouwen. De kinderen werden geboren tijdens deze asielprocedures!
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.

3.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven:

"Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

In casu worden de kinderen van verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten zonder dat op afdoende wijze wordt nagegaan welk gezins- en privéleven zij in België hebben en hoe hun hoger belang hierbij kan worden gerespecteerd. Verwerende partij vermeldt niet op afdoende wijze dat rekening werd gehouden met de elementen in artikel 74/13 Vw.

Er kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing een nefaste impact heeft op de ontwikkeling van de kinderen. Ze werden allemaal hier geboren en kennen geen ander land dan België. Doorheen de jaren bouwden zij een netwerk uit van vertrouwenspersonen, vrienden en kennissen en raakten vergroeid met de Belgische samenleving, haar gewoontes en tradities. Zij lopen hier op regelmatige wijze school. Ze dreigen een schooljaar (of langer) te verliezen wanneer zij moeten terugkeren naar Turkije (waar zij nog nooit zijn geweest en niets of niemand kennen).

Wanneer de kinderen moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen zullen zij voor onbepaalde duur worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving.

Verwerende partij geeft bovendien blijk van een manifest onredelijke houding wanneer zij stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond hebben dat er geen scholing in hun land van herkomst kan verkregen worden. Verwerende partij stelt daarnaast dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Van verzoekers kan echter niet verwacht worden dat zij aantonen dat de kinderen school kunnen lopen in Turkije, een land waar zij al ongeveer 10 jaar niet meer zijn geweest en waarmee de kinderen al helemaal geen uitstaans hebben.

Er wordt in de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze ingegaan op het hoger belang van de kinderen. Voor verzoekers is het dan ook volstrekt onduidelijk op grond waarvan verwerende partij tot het besluit is gekomen dat in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers werd gerespecteerd. Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van het kind en nagaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing

rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissing onvoldoende werden besproken, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de genomen beslissing absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

Evenmin is de bestreden beslissing zorgvuldig voorbereid en voldoende gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven en privéleven van de ouders (eerste verzoekster en haar echtgenoot). Niet alleen met betrekking tot de kinderen is de beslissing onredelijk, maar ook ten aanzien van de ouders, wiens gezinsleven en privéleven (waaronder hun vertrouwd netwerk in België) ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de asielprocedures van verzoekers bijzonder lang hebben geduurd en dat verzoekers tijdens deze procedures hun gezinsleven en privéleven hebben ontwikkeld.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat er 'een zekere behandelingsperiode' nodig was, niet automatisch recht geeft op verblijf. Hoewel deze behandelingsduur op zich niet in alle gevallen moet leiden tot de toekenning van verblijfsrecht, is verwerende partij wel verplicht om ernstig rekening te houden met het privéleven en het gezinsleven dat tijdens de behandelingsduur werd ontwikkeld. In casu hebben verzoekers bij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging stukken en informatie gevoegd waaruit blijkt dat zij een uitgebreid gezinsleven en privéleven hebben ontwikkeld in België. Het kan verzoekers niet worden verweten dat de procedures zo lang duurden. In tegendeel, dit is enkel en alleen de verantwoordelijkheid van de Belgische staat en de betrokken instanties. Verwerende partij moet hier rekening mee houden. Haar beoordeling is kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd op dit vlak.

Het gaat overigens niet om 'een zekere' behandelingsperiode die eigen zou zijn aan elke verblijfsaanvraag. De huidige bevoegde staatssecretaris stelt dat iedere verzoeker om internationale bescherming na zes maanden duidelijkheid zou moeten hebben. En hoewel de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd, staat verwerende partij in de praktijk humanitaire regularisatie toe wanneer een asielprocedure 4 jaar aansleept of 3 jaar wanneer er een schoolgaand kind bij betrokken is. In deze context kan de duur van de procedures van verzoekers onmogelijk worden beschouwd als een normale behandelingsduur. De positie van verwerende partij in de bestreden beslissing is kennelijk onredelijk. Zij moest rekening houden met het privéleven en gezinsleven van verzoekers dat tijdens deze onredelijk lange procedures werd ontwikkeld."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan ze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken.

Aangezien in voormelde beslissing wordt verwezen naar gegevens die eigen zijn aan verzoekster en duidelijk wordt uiteengezet waarom deze gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van buitengewone

omstandigheden, kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder zich in casu heeft beperkt tot *“een theoretische uitleg”*. De Raad benadrukt tevens dat indien verweerder slechts een theoretische toelichting zou verstrekken, dit op zich niet impliceert dat hij tekortkomt aan de formele motiveringsplicht.

Daarnaast stelt de Raad vast dat ook in de tweede bestreden beslissing het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten. Hij heeft hierbij nader geduid dat hij vaststelde dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verweerder heeft tevens, gelet op de verplichting die krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op hem rust, toegelicht waarom het hoger belang van het kind, verzoeksters gezins- en familieleden en haar gezondheidstoestand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhinderen.

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoekster, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingen-wet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Verzoekster benadrukt haar langdurig onafgebroken verblijf in België samen met haar partner en kinderen en stelt dat alle gezinsleden zich ten volle hebben kunnen integreren. In dit verband verwijst zij naar haar vast adres, haar sociale verankering in België, de eerdere tewerkstelling, de kennis van de landstalen die zij verwierf en de aanwezigheid van haar, in België geboren, schoolgaande kinderen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de door haar aangevoerde elementen, waaronder de duur van haar verblijf, haar integratie en banden die werden opgebouwd met personen die in België verblijven, in voorliggende zaak niet toelaten te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerders uiteenzetting dat gegevens inzake de verblijfsduur en de integratie in regel niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak, waarin wordt aangegeven dat het niet is uitgesloten dat in bepaalde gevallen uit een langdurig verblijf en de tijdens dit verblijf opgebouwde banden of uit gegevens die worden aangevoerd ter staving van de gegrondheid van een machtigingsaanvraag toch het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid, laat ook niet toe te oordelen dat het in voorliggende zaak kennelijk onredelijk is om het langdurig verblijf van verzoekster en haar kinderen en hun voorgehouden integratie niet te beschouwen als gegevens die kunnen leiden tot het besluit dat zij haar machtigingsaanvraag niet via de reguliere kanalen kan indienen. Verzoekster blijft in gebreke om in concreto aan te tonen dat verweerder enige appreciatiefout maakte door aan te geven dat de door haar aangebrachte gegevens niet leiden tot het besluit dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Waar verzoekster aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met de situatie van haar kinderen, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder wel degelijk in aanmerking heeft genomen dat verzoekster jonge kinderen heeft, die in België werden geboren. Verweerder heeft geduid dat het loutere feit dat verzoeksters kinderen in België zijn geboren een terugkeer naar Turkije niet automatisch bijzonder moeilijk maakt. Hij heeft dienaangaande toegelicht dat verzoekster niet aantoont dat haar kinderen niet in Turkije naar school kunnen gaan en hij heeft hierbij opgemerkt dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur, die niet in dat land te vinden is, vereist. Verzoekster toont door te herhalen dat haar kinderen zes en acht jaar oud zijn, dat deze kinderen in België werden geboren en nog nooit in Turkije zijn geweest en door te beweren dat deze kinderen de Turkse nationaliteit niet hebben niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te stellen dat niet kan worden aangenomen dat deze kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij geen onderwijs in Turkije meer zouden kunnen volgen. Verweerder heeft er hierbij terecht op gewezen dat aangezien verzoekster en haar partner Turkse onderdanen zijn, die in Turkije werden geboren en die steeds een precare verblijfsstatus in België hadden er mag worden aangenomen dat hun kinderen ook enige kennis hebben van de taal en cultuur van dat land. Aangezien verzoekster pas in 2015 in België aankwam, uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij initieel geen van de landstalen machtig was en haar oudste kind kort na haar aankomst in het Rijk werd geboren en haar andere kind minder dan twee jaar later is het niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat de Turkse taal binnen het gezin werd gebruikt en haar kinderen dus enige kennis hebben van de Turkse taal en cultuur. Verweerders standpunt kan daarom niet zomaar worden afgedaan als een niet aanvaardbare hypothese. Verweerder heeft ook, op goede gronden, gesteld dat het in het hoger belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Verzoekster betoogt verder dat zij niet naar Turkije kan terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen omdat zij een privé-, gezins- en familiaal leven in België heeft. Door haar eigen standpunt te hernemen toont zij echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin, zodat het gezinsleven niet in het gedrang komt en dat deze verplichting ook niet leidt tot een breuk in of een ernstige verstoring van de andere familiale en sociale relaties. Verzoeksters bemerking dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf enige tijd in beslag kan nemen laat hier niet anders over denken.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te benadrukken dat de Raad van State deze instructie bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te verwijzen naar verklaringen die een voormalige staatssecretaris zou hebben afgelegd – waarbij zij nalaat aan te geven wat deze dan precies zou hebben gezegd – toont verzoekster ook niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*”, zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters toelichting, met verwijzing naar een aantal stukken, dat zij, tijdens de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming, haar leven in België heeft opgebouwd laat evenmin toe te besluiten dat verweerder enige appreciatiefout zou hebben gemaakt. Verweerder heeft duidelijk aangegeven waarom hij oordeelde dat de terugkeer van verzoekster en haar gezinsleden naar Turkije, ondanks haar bindingen met het Rijk, niet onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Hij heeft hierbij benadrukt dat niet blijkt dat een tijdelijke terugkeer van verzoekster en haar gezin een ernstige impact heeft op de bestaande familiale en sociale relaties in het Rijk. Verzoeksters toelichting dat in een arrest van de Raad van State werd aangegeven dat een lang verblijf in het Rijk, omwille van de banden die tijdens dit verblijf in het Rijk werden opgebouwd, eventueel een buiten-gewone omstandigheid, zou kunnen uitmaken is in casu niet dienstig. Los van het feit dat, zoals hoger aangegeven, de Raad van State ook reeds een ander standpunt heeft ingenomen, moet worden gesteld dat dit rechtscollege, in het arrest waarnaar verzoekster verwijst, niet heeft gesteld dat een goede integratie, ingevolge een lang verblijf, steeds dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door in voorliggende zaak aan te geven dat er geen ernstige verstoring van verzoeksters privé- en gezinsleven dreigt wanneer zij een verblijfsmachtiging dient aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Aangezien verweerder concludeerde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, is haar betoog dat er elementen zijn om deze aanvraag ten gronde in te willigen irrelevant. Verweerder moet een aanvraag die onontvankelijk is immers niet onderwerpen aan een onderzoek ten gronde.

Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beschikt

Tevens moet worden vastgesteld dat verzoekster ook niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk zou hebben vastgesteld dat zij niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, zodat ook niet kan worden gesteld dat de tweede bestreden beslissing niet tot stand kwam na een deugdelijk onderzoek en niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, kan uit het feit dat zij tijdens de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming tijdelijk in het Rijk kon verblijven en deze behandeling enige tijd in beslag nam, niet worden afgeleid dat zij, nadat deze verzoeken werden afgewezen, een gerechtvaardigde verwachting op de toekenning van een verblijfstitel kon hebben.

Het gegeven dat verweerder de wet toepast en geen gebruik maakt van vernietigde instructies en hij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen verklaringen van politici, waarvan niet blijkt dat deze in overeenstemming zijn met de wet, buiten beschouwing wenst te laten, laat geenszins toe te oordelen dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel werd miskend.

2.2.4. De door verzoekster verstrekte toelichtingen laten verder ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.5. Aangaande de aangevoerde miskennis van het hoger belang van het kind, zoals bepaald in het Kinderrechtenverdrag, dient de Raad in eerste instantie aan te geven dat de bepalingen van dit verdrag geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van de artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr.

65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). De Raad wijst er ook op dat het Grondwettelijk Hof reeds toelichtte dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Voorts moet, met verwijzing naar de voorgaande vaststellingen, worden herhaald dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het hoger belang van verzoeksters kinderen duidelijk in aanmerking heeft genomen en daarbij heeft geduid dat zij in casu niet aannemelijk maakt dat de belangen van haar kinderen ernstig zullen worden geschaad bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verweerder heeft in dit verband in de eerste bestreden beslissing toegelicht dat het loutere gegeven in België te zijn geboren een terugkeer naar het land van herkomst niet automatisch bijzonder moeilijk maakt. Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoekster niet aantoonde dat er geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen, dat de scholing van haar kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is en dat niet blijkt dat deze kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Turkije niet zouden kunnen aansluiten op school. Verweerder heeft hierbij overwogen dat niet kan worden aanvaard dat verzoeksters kinderen geen enkele band met Turkije zouden hebben. Bovendien wordt in de tweede bestreden beslissing aangegeven dat het in het belang van de kinderen is om bij hun ouders te blijven, dat het recht op onderwijs niet absoluut is, dat het als de verantwoordelijkheid van de vreemdeling kan worden beschouwd om aan te tonen dat diens kind niet dezelfde toegang tot onderwijs zal krijgen als andere kinderen in het land van herkomst en dat men altijd kan verzoeken om de termijn waarbinnen men het land moet verlaten te verlengen zodat het schooljaar toch nog in België kan worden voltooid. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar ze aanvoert dat er in de bestreden beslissingen onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen, alsook met hun persoonlijke omstandigheden.

Waar verzoekster aanvoert dat er in casu sprake is van een *“nefaste impact”* op de ontwikkeling van haar kinderen, kan de Raad slechts opmerken dat verzoekster dit niet aannemelijk maakt. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, immers aangegeven niet te aanvaarden dat verzoeksters kinderen – van wie niet ter discussie staat dat deze ouders hebben die de Turkse nationaliteit hebben en die opgroeiden in Turkije – geen enkele band zouden hebben met Turkije en dat geenszins kan worden vastgesteld dat een scholing in dat land niet zou kunnen worden verkregen. In dit kader kan bovendien worden gewezen op de rechtspraak van Europees Hof voor de Rechten van de Mens die vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een andere taal en andere onderwijssystemen (zie onder meer EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Waar verzoekster ook nog stelt dat haar kinderen een schooljaar dreigen te verliezen, kan uit geen enkel gegeven worden afgeleid dat haar kinderen tijdens een reeds begonnen schooljaar in Turkije niet meer zouden kunnen instappen om hun schooltraject verder te zetten. Op basis van verzoeksters betoog kan derhalve niet worden aangenomen dat verweerder er in casu van had moeten uitgaan dat verzoeksters kinderen hun schooltraject niet kunnen voortzetten en voleindigen in Turkije. Door bovendien te stellen dat haar *“[...] kinderen [...] worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving”* toont verzoekster niet aan dat een terugkeer naar Turkije het belang van haar kinderen schaadt. In casu kan immers niet worden vastgesteld dat verweerder enig belang van verzoeksters kinderen miskende door een beslissing te nemen die rekening houdt met de vereiste om de gezinseenheid te respecteren en die niet impliceert dat de kinderen zich niet verder zouden kunnen ontwikkelen in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders. Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder weergeeft dat een terugkeer geen breuk van de familiale en sociale relaties betekent, maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissingen vormen dan ook geen belemmering voor verzoekster en haar kinderen om de contacten met het voorgehouden netwerk in België te onderhouden. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar stelling dat het hoger belang van haar kinderen werd miskend of dat een verderzetting van hun scholing in Turkije nefast zou zijn voor hen.

Verzoeksters uiteenzetting dat verweerder blijk geeft van een *“manifest onredelijke houding”* waar hij stelt dat zij niet heeft aangetoond dat er geen scholing in het land van herkomst kan worden verkregen, leidt bovendien ook niet tot het besluit dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk optrad. Verzoekster gaat er met dit betoog immers aan voorbij dat het haar toekomt om het bewijs te leveren dat er omstandigheden bestaan die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De Raad wijst er voorts op dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van jonge kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de

gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, vermits hij op de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissingen ook de naam van haar kinderen heeft vermeld.

Verzoeksters beschouwingen, waarbij zij zich steunt op rechtsleer en rechtspraak omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verweerder in voorliggende zaak niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van haar kinderen.

Aangezien verzoekster in casu niet aantoont dat een motivering zou ontbreken of dat de motivering van de bestreden beslissingen onduidelijk zou zijn, kan zij evenmin worden gevolgd in haar uiteenzetting dat de bestreden beslissingen niet toelaten te begrijpen hoe verweerder tot het besluit kwam dat het hoger belang van haar kinderen niet wordt miskend.

Gelet op voorgaande vaststellingen, staat afdoende vast dat verweerder het hoger belang van het kind op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van verzoekster. Verzoekster toont daarenboven niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding, dat hij niet de gepaste aandacht besteedde aan de belangen van haar kinderen of dat hij kennelijk onredelijk optrad. Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van enige norm die verweerder de verplichting zou opleggen om het hoger belang van het kind te respecteren wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden verduidelijkt dat verzoekster en haar kinderen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissingen, die geen einde maken aan enig bestaand recht op verblijf, een inmenging vormen in hun privé- of gezinsleven. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarnaast ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de eerste bestreden beslissing blijkt tevens duidelijk dat verweerder oog heeft gehad voor het door verzoekster aangevoerde privé- en familieleven en dat hij een belangenafweging doorvoerde. Hij heeft hierbij overwogen dat de bestaande gezinseenheid van verzoekster, haar partner, Y.K., en haar twee kinderen behouden blijft, aangezien zij samen dienen terug te keren naar Turkije. Verweerder heeft er immers op gewezen dat verzoeksters partner ook niet tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd, zodat er geen sprake kan zijn van een verbreking van het kerngezin. Voorts heeft verweerder toegelicht dat verzoekster ook niet aantoont dat zij of haar kinderen andere familiale of sociale banden in België hebben die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verweerder heeft tevens correct gemotiveerd dat de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in beginsel slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert, zodat niet blijkt dat verzoekster en haar kinderen definitief gescheiden dreigen te worden van hun verwanten en kennissen in België. Verweerder verduidelijkt ook van oordeel te zijn dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen het gezins- en privéleven van verzoekster en haar kinderen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Door haar standpunten uit de verblijfsaanvraag te herhalen toont verzoekster niet aan dat verweerders overwegingen, alsook zijn belangenafweging, ondeugdelijk zijn.

Waar verzoekster benadrukt dat zij, samen met haar partner en haar twee kinderen, in België een privé- en gezinsleven heeft uitgebouwd en dat haar kinderen geboren en getogen zijn in het Rijk, dient de Raad op te merken dat zij hiermee geenszins aantoont dat verweerder voorbijgang aan enig relevant gegeven of geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde. Uit jarenlang precair of illegaal verblijf en een goede integratie in een land vloeit geen automatisch recht op verblijf in dat land voort. Verzoekster toont daarenboven ook geenszins aan dat zij enkel in België een privé- en gezinsleven kan hebben.

Waar verzoekster nogmaals verwijst naar het belang van het kind, moet worden herhaald dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat haar kinderen in België zijn geboren en hier schoollopen en dat reeds werd vastgesteld dat verweerders oordeel betreffende de situatie van de kinderen niet kennelijk onredelijk is. De theoretische beschouwingen omtrent artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland), dat werd gewezen in een geval waarbij de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder, in het raam van de belangenafweging, onvoldoende gewicht heeft gegeven aan het belang van het kind.

De Raad dient ook te onderstrepen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer

deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland).

Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf af te wijzen of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.7. Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, leert een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing dat verweerder deze verplichting wel degelijk in aanmerking heeft genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK